

JOHN LENNON UTOLSÓ NAPJAI

JAMES PATTERSON
Casey Sherman és Dave Wedge

JAMES PATTERSON

Casey Sherman és Dave Wedge

**JOHN LENNON
UTOLSÓ NAPJAI**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1969. június 1-jén John Lennon és néhány barátja
egy torontói hotelben gyűltek össze,
hogy felvegyék a *Give Peace a Chance* című dalt.
– Nos, akkor kezdjük! – mondta a kórus tagjainak,
majd belekezdett a dal első sorába: „*Everybody's talking about...*”
(Mindenki arról beszél...)
Az emberek pedig a mai napig beszélnek
– és énekelnek – Johnról.
Köszönet nektek a szép szavakért:

Harry Benson
David Bowie
Bob Dylan
Dr. David Halleran
Mick Jagger
Billy Joel
Elton John
Ken Mansfield
Paul McCartney
Keith Richards
Geraldo Rivera

PROLÓGUS

1980. december 6.

A férfi a repülőn ül, cigarettafüst-felhőbe burkolózva. Kinyitja a tárcáját, és a kézfegyveréhez kapott engedélyt nézegeti. Egy .22-est akart venni, de az eladó egy .38-asra beszélte rá.

– Hát, ha .22-ese van, akkor a betörő csak kineveti – mondta neki az eladó. – Viszont ha egy .38-as van magánál, akkor senki sem nevet. Egyetlen lövés ezzel, és a csávó már ki is feküdt.

A Szövetségi Légügyi Hivatal telefonon elmondta neki, hogy a fegyverszállítás legbiztonságosabb módja, ha a lőszerrel együtt egy aktatáskában tárolja. Így is tett. A fegyvert legálisan vásárolta. Szmélyi védelem, mondta az eladónak Hawaiiin.

A lőszer az más kérdés. Az üreges lőszer illegális New York államban. Ha a biztonságiak átkutatják a táskáját, akár le is tartóztathatják.

Minden rendben lesz, mondogatja magának, miközben elhagyja a gépet. Manapság a legnagyobb fenyegetést a gépeltérítés jelenti. Ő nem tűnik terroristának.

Miközben a LaGuardia reptér poggyászkiajában a futószalag mellett a bőröndjét várja, alig észrevehetően a biztonsági személyzetet lesi a vörösésbarna lencsés pilótaszemüvegén keresztül.

Senki sem figyel rá, ez jó jel. Felveszi az aktatáskát.

Senki sem szalad utána.

A kijárat felé veszi az irányt.

Senki sem néz rá.

A mellette elhaladó emberek, legyenek akár üzletemberek vagy olyanok, akik New Yorkba jöttek, hogy eltöltsenek pár kellemes napot a karácsonyi bevásárlással, rá sem hederítenek. Nincs szemkontaktus, sem egy üdvözlő bólintás, semmi.

Mintha láthatatlan lennék, gondolja.

Bizonyos értelemben az is. Egész életében láthatatlan volt. Semmilyen értelemben sem volt figyelemre méltó, ami most helyzeti előnyhöz juttatja. Bárhol képes elvegyülni, és egyáltalán nem tűnik veszélyesnek.

Ilyennek is kell maradnom. Mindvégig normálisnak kell tűnnöm.

Ez azt jelenti, hogy ki kell zárnia magát a saját fejéből, amennyire csak lehetséges.

Az elméje veszélyes környék.

Kilép a reptérről a ragyogó napfénybe. A levegő az évszakhoz képest meleg. Leteszi az aktatáskáját a járdára, majd – izzadtan és teljesen kifulladásra – leint egy taxit, gondolatai pedig az öt darab történetre terelődnek, amiket a pisztoly mellé pakolt el. A légügyi hivatal szerint a légnyomásváltozás károsíthatja őket.

Neki elég, ha az öt golyóból csak egy is jó.

Az üreges Smith & Wesson +P pisztolygolyókat úgy tervezték, hogy elérjék a maximális megállítóerőt és a maximális sebést. Amikor a töltény eléri a külső lágy szövetet, a csúcsa egy apró körfűrész-ként kicsapódik, és pörögve pattog keresztül a testen, szét tépve a szövetet és a szerveket.

Egy lövés bőven elég lesz John Lennon halálához.

Egy sárga taxi parkol le mellé. Beteszi az aktatáskát a csomagtartóba, majd beszáll a hátsó ülésre. Megadja a sofőrnek a címet:

West Side YMCA, a Central Parktól nyugatra. Ez csak kilencutcányira van a valódi úti céljától.

Felveszi a legszebb mosolyát.

– Hangmérnök vagyok – mondja a sofőrnek, miközben a taxi elindul. – John Lennonnal és Paul McCartney-val dolgozom.

A sofőr szóra sem méltatja.

A férfi a sofőr fejét bámulja.

Bárcsak tudná, mire készülök, akkor biztosan figyelne rám. Akkor nem kezelne úgy, mint egy senkiházit.

A *Nowhere Man*, vagyis a *Senkiházi* című szám a kedvenc zenekara, a Beatles együttes dala. Mármost régebben volt csak a kedvence, amíg fel nem oszlottak. Még mindig nem bocsátotta meg John Lennonnak, amiért azt mondta, hogy a Beatles népszerűbb Jézusnál.

Ez istenkáromlás.

A taxi Manhattan felé araszol a forgalomban. Mindenki a Rockefeller Központba igyekszik. Nemrég érkezett meg a helyszínre a közel húszméteres norvég lucfenyő, a villanyszerelők pedig serényen készítik elő az éves karácsonyfa-kivilágítási ünnepséget, amitől már csak néhány nap választja el őket.

Elővesz egy zacskó kokaint, és az ökléről felszív egy csíkot.

A sofőr erre már ránéz a visszapillantó tükörből.

– Kell? – kérdezi a férfi.

A sofőr megrázza a fejét, majd inkább megint az utat figyeli.

A kokain nem éri el a kívánt hatást. Helyette egy hullámban érkező gyönyört érez, izzadva ráhangolja magát a dühre, amit teljes egészében Lennonra irányít.

– Telepumpálom ólommal – motyogja. – Hat golyó a dagadt, szőrös hasába.

Megérkezett. Kifizeti a taxist, és ahogy kiszáll, elképzeli, ahogy rendőrök rohanják le fegyvert rántva, a letartóztatására készen. Látja magát a rácsok mögött, élete végéig bezárva.

A gondolat nyugalommal tölti el.

Békével.

Visszafordul a sofőrhez.

– Mark Chapman vagyok. Emlékezzen a nevemre, amikor majd újra hallja!

1. FEJEZET

„Isn't he a bit like you and me?”
(Hát nem olyan ő is egy kicsit, mint te
meg én?)

– *Nowhere Man*

– **K**edvelni fogod Johnt – mondja Ivan Vaughan, Paul McCartney barátja Paulnak. – Remek srác.

Paul csak látásból ismeri John Lennont. John az idősebb – már majdnem tizenhét éves –, és ők ketten még soha nem beszéltek egymással, bár mindketten ugyanazzal az iskolabusszal járnak Allertonból Wooltonba.

John ma énekelni fog az együttesével, a Quarry Mennel a Szent Péter-templom által szervezett rendezvényen. A tizenöt éves Paul és Ivy pedig elbringáznak oda, hogy meghallgassák a bandát. Már-mint Ivyt érdekli inkább, Paul a lányokra kíváncsi.

Szombat van, 1957. július 6. Hatalmas a hőség, mire a Quarry Men a színpadra lép.

John térdig érő „shortie” kabátot visel tarka vörös-fehér inggel és csőszárú fekete farmerrel. John a Del-Viking együttes *Come Go with Me* című doo-wop számát kezdi el játszani. Paul csak párszor hallotta ezt az amerikai dalt: egyszer a Decca Records műsorában,

a Radio Luxembourg csatornáján, egyszer pedig egy hanglemezbolt fülkéjében.

Paul csak félig figyel a dalra, visszamegy felmérni a tömeget. Éppen azon töri a fejét, melyik lányhoz lépjen oda először, amikor meghallja, ahogy John megváltoztatja a dalszöveget anélkül, hogy a dal ritmusát megtörné vele. Paul nagyon jól tud gitározni, de mégsem tud rájönni, milyen stílusban játszik John, aki épp ekkor kezd bele Gene Vincent *Be-Bop-a-Lula* rockabillys feldolgozásába. John szó szerint uralja a színpadot. Az övé, mindenestül.

Ez nem annyira meglepő. Mindenki tudja John Lennonról, hogy pimasz és magabiztos, egy igazi nagymenő, egy helyi Ted. Egy Teddy Boy. Itt, Liverpoolban a Tedek a hosszú pajeszokkal és a felnyalt kacsafarok-frizurájukkal mindannyian kemény, lázadó munkásosztálybeli férfiak és fiúk, akik szívesen mennek bele a balhéba.

Paul követi Ivyt a Szent Péter-templom csarnokába, ahol a zenekar már épp a következő dalba kezd bele. John igazi huligánnak számít. Először is, az édesanyja helyett a nagynénjével él. A városban az a szóbeszéd járja, hogy Johnt elhagyta az apja, az anyja pedig most bűnös kapcsolatban él egy másik férfival, akivel két, házasságon kívül született lányuk van.

Paul gondolatait hirtelen saját édesanyjának emléke ködösíti el.

Tavaly október 29-én Mary McCartney kórházba ment, de hogy miért, azt nem említette sem Paulnak, sem Paul testvérének, Mike-nak. Két nappal később, halloween napján mellrákban meghalt. Azóta nyolc hónap telt el, de édesanyja hiánya a mai napig mardossa Pault.

Ekkoriban merült bele a zenébe. Ahogy a fivére fogalmazott: „Elveszítesz egy anyát, és találsz egy gitárt?”

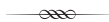
– *Ha tudsz énekelni vagy hangszeren játszani, Paul, akkor mindig meg fognak hívni a buliba* – mondogatta az édesapja, Jim, aki fiatal korában jazz-zenész volt.

Paul először trombitálni tanult, de miután hallotta Elvis Presley-t és a skiffle- király Lonnie Donegant, visszavitte a trombitát a Rushworth és Dreaper hangszerboltba, és lecserélte egy Zenith gitárra.

Csak az a gond, hogy Paul balkezes, a gitárokat viszont jobbkezeseknek gyártják. Ezért Paulnak meg kellett tanulnia fordítva játszani a gitáron: bal kéz a gitárnyakra az akkordok lefogására, jobb kéz pedig a húrok pengetéséhez.

Paul felveszi az egyik gitárt a csarnokban, és elkezd játszani a *Twenty Flight Rocket* – azt a számot, amit Eddie Cochran játszott a *The Girl Can't Help It* című filmben –, amit csak néhány napja tanult meg. Elég komoly kihívás eljátszani, és még nehezebb, ha arra kényszerülsz, hogy a rossz kezeddal játssz. Azonban Paul egyetlen motivációja az életben az, hogy olyan legyen, mint Elvis, ezért az előadásába jó sok „felvágós” elemet visz be. John a közelben áll, összehúzott szemmel, szinte már hunyorítva. Ugyanezzel az ábrázattal állt ki korábban a színpadra, amikor letekintett a tömegre.

Most pedig rám néz le. És csak egy dagi kis iskolás fiúnak gondol.

Amikor Paul a dal végére ér, elkezd magyarázni Johnnak, hogyan írja a saját dalszövegeit:

– Mintha egy fogalmazást írnék vagy keresztretjvényt fejtenék. John minden érdeklődés nélkül bólint rá egyet.

Erre Paul odalép a zongorához, leül, és elkezd játszani Jerry Lee Lewis slágerét, a *Whole Lotta Shakin' Goin' Ont*. Paul nagyon átéli a zenét, még a billentyűket is pont úgy üti le, ahogy Jerry Lee.

Egyszer csak John karját érzi a vállán. John odahajol, majd jobb kezével ügyesen átveszi a felső szólamot. *Ez részeg*, suhan át ekkor a gondolat Paul agyán.

Amikor végeznek a zenéléssel, John közli, hogy ideje elmenni egy sörözőbe. Paul szíve majd felrobban az izgalomtól. *Liverpool legmenőbb sráca épp most hívott el sörözni*, gondolja.

Legbelül azonban egy másik érzés is motoszkál benne, a nyugtalanság. Minden felnőtt, beleérve Paul apját is, annyit mondott Johnról, hogy *„bajba fog sodorni, fiam”*. John Lennon az átható és megfélemlítő tekintetével, a pajeszával és a felhajtott gallérjával... *Csak figyeld, de ne találkozz vele.*

De Paul mégiscsak találkozott Johnnal, és vele is maradt.

2. FEJEZET

„Won't you join together with the band?”
(Nem csatlakoznál a bandához?)

– *Join Together*

John nem érdekli, hogy Paul csak tizenöt éves. Hiszen zenei értelemében éppen annyira komolyan veszi a rock and rollt, ahogy John. Paul már számokat ír, és tud zongorázni is.

Tökéletesen játszik a gitáron is – igaz, fordítva, de így is remekül.

Meg kéne kérnem Pault, hogy csatlakozzon a bandához? De mi van, ha át akarja venni az irányítást? – tépelődik magában John a Cavern Club előtti macskakövön ácsorogva Liverpool központjában, ahol először lépett fel a Quarry Men. A klub, ami egy gyümölcs- és zöldségraktár alatt áll, a jazzélet színtereként vált közismertté.

– Soha nem jutunk el a meghallgatásig a jazzbandák miatt – mondja John.

Viszont a jazz népszerűsége ekkoriban már leáldozóban van, helyébe lép a skiffle, a juke brit változata, és ilyet játszik a Quarry Men is.

John igazi szerelme azonban az amerikai rock and roll, és ezen az estén csak egy dolgot akar: a színpadra lépni, hogy a tömeg fülét megtöltse a zene nyers ritmusával. Csakhogy a Cavern Club nem enged ilyesfajta zenét. Sőt, egyetlen hely sem.

A rock and rollnak elég rossz a híre, mióta a *Rock Around the Clock* című amerikai filmet előző évben Angliában is bemutatták, és tömérdek tizenéves tépte ki helyéből a moziszékeket, csak hogy táncolhasson a film főcímdalára, a Bill Haley and His Comets által játszott dalra. Az idősebbek megrémültek a zene pusztító ereje látán. A BBC nem játszotta a számot sem a rádióban, sem a tévében.

A rock and roll viszont nem tűnt el. A legnagyobb sláger az országban ekkoriban Elvis Presley *All Shook Up* című dala. John először egy zenei magazinból hallott Elvisről, egy iskolatársa révén. A *New Musical Express* mutatta be ezt a különös nevű amerikai énekest. Nők sikoltoztak és ájultak el, amikor csipőjét tologatva a *Heartbreak Hotel*-t énekelte a színpadon.

John megvette a lemezt, és hazasietett vele. John nem az édesanyjával, Juliával él, hanem a nagynénjével, Mimi Smithszel, aki Julia testvére. Éjjelente John a takarója alatt a hordozható rádióján hallgatja halkán a középhullámon sugárzó Radio Luxembourgot, ami játssza az összes amerikai rock and roll slágert.

Mimi nem tűri a rock and rollt. Szerinte ilyen zenét csak az „alacsony osztálybéli” emberek hallgatnak, és azt akarja, hogy John inkább az iskolára koncentráljon. Mimi nem tud arról, hogy a fiú bandát alapított, főleg nem arról, hogy aznap este fel fog lépni.

– A gitár még rendben van, John, de te soha nem fogsz abból megélni.

John azonban biztos benne, hogy a nagynénje téved.

– Meg akarom írni az *Alice Csodaországban*t, és Elvis Presley akarok lenni – válaszolta a nagynénjének. És ha rajta múlik, meg is teszi.

John pár nappal korábban rájött, hogy Mimi megint „kitakarította” a szobáját, azaz kidobta a fiú rajzait és verseit. John dühöngött, és nem is finomkodott:

– Kidobtad a kurva verseimet, és ezt még nagyon megbánod, amikor híres leszek!

John arra gondol, mi lenne Mimi reakciója, ha rájönne, hogy a tiltott jampecruháit Juliától kapta, aki éppen annyira imádja Elvist, mint ő. Juliának – a puritán Mimivel ellentétben – van lemezját-szója, szeret énekelni, táncolni és dobálni a vörös haját. Julia vette John első gitárját is, egy akusztikus, spanyol flamencogitárt, ami-nek fémhúrjai fájdalmasan felsértették John ujjbegyeit a folyamatos gyakorlástól.

Azon az estén, mire John utoléri a haverjait a Cavern Clubnál, már döntésre jutott Paul McCartney-t illetően.

– Átfutott az agyamon, hogy rövid pórázon kell tartanom – ismeri el később John –, de tudtam, hogy megéri megtartani.

John felkeresi közös barátjukat, Pete Shottont is, hogy őt is meg-hívják az együttesbe zenélni.

Egy négyhúros gitárral a vállán John a csupa középkorú alakból álló közönségre mered. *Te jó ég, ezek iszonyat merevek!* Aztán a ban-da felé fordul, hogy megadja a jelet.

Rob Davis, a bendzsós odasomfordál mellé, és kétségbeesetten így szól:

– Ezt nem teheted! Elevenen felfalnak, ha rock and rollt játszol a Cavernben!

De John ezúttal sem törődik a figyelmeztetéssel, és visszafordul a tömeg felé.

Adjunk nekik egy kis kóstolót a Királyból!

John rázendít Elvis Presley *Don't Be Cruel* című dalára. A Quarry Men beszáll a dalba.

Amikor a hely vezetője meghallja a refrént: „*Don't be cruel to a heart that's true*” (*Ne légy kegyetlen egy igaz szívhez*), azonnal felsza-lad a színpadra egy cetlivel, amin ez áll:

„Állj le ezzel a rohadt rock and rollal!”

John elhajtja a cetlit, és átvált Jerry Lee Lewisra, majd az új kedvencére, a Buddy Holly and the Cricketsre, annak is egy amerikai slágerlistás rock and roll dalára.

John meghívja Pault egy haknira a Quarry Mennel a New Clubmoor Hallba, Norris Greenbe, Liverpool északi részébe, ami buszszal is elég hosszú utat jelent a lakhelyüktől.

A fellépésen Arthur Smith and His Cracker-Jacks *Guitar Boogie* dalával nyitnak. A gitárszólót könnyű eljátszani – egyszerű, tizenkettes kör az egész. Paul azonban most játszik először a zenekarral, ráadásul ez lesz élete *legelső* gitárszólója is.

John és Paul felváltva énekelnek a színpadon. Míg egyikük a fő-dallamot énekli, addig a másik rávokázol egy másik szólamot. John hangja inkább a mélyebb, Paulé pedig inkább a magasabb tartományban szól jobban.

Paul belekezd a gitárszólójába.

De az ujjai nem mozdulnak. Mintha ráragadtak volna a fogólapra.

Paul nagyon küzd, még kerek arca is elpirul. Izzad.

A műsor után mindenki őt nézi, ő pedig meg van rémülve. Egy dolog világossá vált számára.

– Azon az estén kiderült, nem vagyok szólógitárosnak való – meséli később Paul. – Soha többé nem játszottam szólót a színpadon.

John a hálósobájában egy verset ír éppen a hordozható írógépén, amikor kopogást hall a hátsó ajtón a konyha felől.

Mimi szól fel a lépcsőn:

– John, a kis barátod van itt.

Minden barátjáról ilyen lekezelő hangon beszél.

Paul később így emlékezik vissza erre:

– John és Mimi között igazán különleges kapcsolat alakult ki. Mimi mindig viccelődött vele, és viszont, de John soha nem vette ezt rossz néven. Mindig is kedvelték egymást. Mimi gyakran heccelt engem is, de soha nem bántam, sőt, szerintem nagyon is kedvelt.

Mimi szerint meg inkább Paul volt, aki heccelte őt a puccos akcentusával.

– Egy igazi kigyóbűvölőnek tartottam őt – mondja egyszer Mimi –, John kis barátjának, egy sármórnek. De persze én nem dőltem be neki.

Az említett napon John épp belép a konyhába, ahol ott áll Paul McCartney, Mimi pedig Paul gitárjára mered, és emlékezteti mindkettőjüket, hogy ne zajongjanak, és ne zavarják az albérlő diákokat.

Mimi a Liverpooli Egyetem tanulóinak ad ki szobát, így kiegészítve az állami nyugdíját. John-t nem igazán érdeklik a hallgatók, annak ellenére, hogy a rajzfilmekből és karikatúrákból álló porfóliója alapján ő is bejutott a Liverpooli Művészeti Főiskolára. *Talán később lehet egy munkám, ahol gyönyörű lányokat rajzolhatok fogpasz-tareklám-plakátokhoz*, gondolta John.

– Van egy dalunk! Mimi, meghallgatod? – kérdezi John a nagynénjétől.

– Biztos, hogy nem – feleli Mimi gúnyosan. – A verandára, John Lennon, a verandára!

John becsukja az ajtót, és közben azt magyarázza Paulnak, hogy azért szereti a verandát, mert „a gitár hangja szépen visszaverődik az üvegről és a csempékről”.

Amint Mimi elhagyja a házat, ők felrohannak az emeletre, hogy Little Richard-lemezeket hallgassanak. Mindketten imádják a Georgia állambeli Maconból származó énekest, Paul még imitálni

is tudja a védjegyének számító kiáltásokat a *Tutti Frutti* és a *Long Tall Sally* dalokból.

De azért mégiscsak Elvis Presley az isten, ők pedig a tanítványai. Nemcsak simán hallgatják a számaint, hanem elemzik is azokat, próbálják megfejteni az akkordmeneteket, megtalálni minden egyes hangot. Minden rockszám, amit addig ismertek, C, F és G vagy G7 akkordra épült. Aztán elhatározzák, hogy megfejtik Elvis *Blue Moon* című számának akkordkörét, de végül csak nagy sokára jönnek rá, hogy C, a-moll, F és G akkordokból áll, ugyanaz a kör, mint amit Paul Anka használt a *Diana* című, 1957-ben felvett dalában, amikor tizenöt éves volt, akárcsak most Paul.

Johnt ekkor heves, elvakult izgalom keríti hatalmába. Ez megerősíti őt abban, amit már eddig is tudott: az ok, amiért a földre került, az a zene.

Zenélni pedig Paul McCartney-val fog.

3. FEJEZET

„Help me get my feet back on the ground.”
(Segíts újra talpra állnom!)

– *Help!*

Paul hazafelé menet még mindig örömmámorban úszik attól, hogy megfejtették a *Blue Moon* kíséretét. Általában szívesebben jár biciklivel, de ha nála van a gitár, akkor nem tud, mivel a hangszernek nincs tokja.

Az apja még mindig nem sejtí, hogy John Lennonnal lóg, de Pault nem is érdekli, hogy az apja bírja-e John. Ők ketten már barátok. Zenei bajtársak.

John persze tisztában vele, hogyan vélekedik róla Jim McCartney. John adott némi bölcs tanácsot Paulnak:

– Szállj szembe apáddal! Mondd neki, hogy cssesse meg!

Persze ezt még azért meg kell fontolnia.

Paul szeretné megtalálni a megfelelő szavakat, hogy elmagyarázza az apjának, John mennyire *mély*. Nemcsak a zene iránti szenvedélye miatt, hanem a művészetében is. A költészetében. Bár el tudná magyarázni az apjának, hogy John nagyszerű író is lehetne!

Ezen a napon Paul lerövidíti a hazafelé vezető utat az Allerton Municipal golfpályán keresztül, ami erre a szezonra már bezárt.

Paul jól gitározik, és egész jól tud énekelni is.

De játszani és énekelni... Azt gyakorolni kell. Jobb helyet nem is találhatna, mint egy üres golfpálya közepe.

Paul megáll, és fülelni kezd. Néhányszor már rajtakapták, és olyankor azonnal félbehagyta a zenélést, és inkább továbbsétált.

De ebben a teljes sötétségben itt egész biztosan egyedül van. Vállára kanyarítja a gitárpántot, közben a lelki szemei előtt már látja magát, ahogy színpadra lép, többezres tömeg elé. A tömeg tombol, tapsvihar kíséri, és a nevét kiabálják.

Paul látja magát. És ez fellelkesíti.

Játszani kezd.

Énekel.

A tömeg elismerően kiabál. A nők hisztérikus állapotban vannak. Néhányan el is ájulnak.

Paul belelendül, teljes erejéből énekel, amikor valaki hátulról odakiált:

– Hé!

Paul azonnal abbahagyja a zenélést.

Megpördül, és látja, ahogy egy férfi – *egy rendőr* – közelít felé.

Atyaég, le fognak tartóztatni csendháborításért!

– Téged hallottalak gitározni? – kérdezi a zsaru.

Paul arra gondol, talán hazudnia kellene, pedig nyilvánvalóan tetten érték.

A szíve hevesen kalapál, de végül mégis igazat mond.

– Igen, uram.

A magas, testes rendőr Paul fölé tornyosul. Ha őt most itt lecsukják, mit fog mondani az apjának?

– Adnál néhány gitárleckét? – kérdezi tőle a férfi.

4. FEJEZET

„I was so much older then
I'm younger than that now.”
(Akkor sokkal idősebb voltam
Most annál fiatalabb vagyok.)

– *My Back Pages*

John és Paul új projektje, hogy megfejtsék Buddy Holly *That'll Be the Day* dalának bevezetőjét.

Már hetek óta próbálkoznak.

Csak ülnek egymással szemben, szinte összeér a lábuk, és figyelik egymás gitárjátékát. Mintha egymás tükörképei lennének: a balkezes Paul és a jobbkezes John.

John csak ritkán jár be a suliba. Ha mégis elmegy, akkor be nem áll a szája. Lázadó. Vitázik és makacskodik.

– Azért voltam agresszív, mert népszerű akartam lenni – meséli később John. – Azt akartam, hogy mindenki azt tegye, amit mondok, ne vessenek a vicceimen, és hagyják, hogy én legyek a főnök.

A Liverpooli Művészeti Főiskolán néhány osztálytársa és tanára bírja őt, a legtöbben viszont kifejezetten megvetéssel néznek rá.

Viszont egy biztos: *mindenkinek* van róla véleménye.

Akkor van leginkább elemében, amikor Paulék otthonában kettesben lehetnek. A hét minden napján, kivéve hétfőn, Paul meglép

a Liverpooli Középiskolai Fiúintézet épületéből, és felül a 86-os számú, zöld emeletes buszra. Mindig a felső, fedetlen szintre, hogy cigizhessen.

John megnyugtatónak és otthonosnak találja az elnyűtt bútorokat, ahol a kiálló rugókat pamutpléddel fedték el. Az édesanyja otthonára hasonlít, nem pedig Mimi komor házára. John ma is ide jön. Leül, majd előveszi a zsebéből a szemüvegét.

Paul rámered.

Nem tudtad, hogy szemüveges vagyok, mert még soha nem hordtam.

Amikor romlani kezdett a látása, Mimi elvitte Johnt a szemészhez. Kis korában a gyerekek folyton gúnyolták a vastag szemüvege miatt, ami a súlyos rövidlátása miatt kellett, úgyhogy emiatt később sem volt hajlandó nyilvánosan szemüveget hordani.

Paullal azonban biztonságban érzi magát, mintha a kisöccse lenne. Aki örülten tehetséges, ambiciózus és eltökélt.

Újra és újra átveszik az akkordokat.

John addig játszik a gitárján, míg végül megfejtí a bevezetőt.

Ünneplésképpen Paul rágyújt apja tartalék pipájára egy csipetnyi dohánnyal, amit a teásdobozban találtak.

John szippant egyet. *Gyakorlatilag mindegyik Buddy Holly-szám háromakkordos. Saját dalt kéne írunk.*

Ugyan Johnt először nem érdekelte, amikor Paul a dalszövegírási módszeréről beszélt, most viszont már kifejezetten kíváncsi.

– Leülök a gitárral, vagy odaülök a zongorához – kezdi Paul a legelején –, és dallamot keresgélek, akkordokat, zenei mintázásokat, kifejezéseket, egy gondolatot, amin elindulhatok.

John a része akar lenni ennek a kreatív folyamatnak, de hamar rájön, hogy a dalszerzés kemény munka.

Első közös munkájuk, a *Too Bad About Sorrows* befejezetlen marad, akárcsak a következő, a *Just Fun*. Ezután kezdenek bele a *Because I Know You Love Me So* dalukba, ami elég erősen Buddy Holly-s stílusjegyeket visel, és már a harmóniameneten dolgoznak.

Paul egy üres oldalra lapoz a jegyzetfüzetében, hogy új dalba kezdhesen. Az oldal tetejére azt írja: „Egy újabb eredeti Lennon-McCartney-darab”.

– Van egy haverom, aki el tudja játszani a *Raunchyt* – mondja Paul. Bill Justis *Raunchy* című dala a legfrissebb sláger Amerikából, és elég nagy kihívás hangszeren eljátszani. Ha valaki képes rá, akkor az egy kiváló gitáros.

– Kicsoda?

– George Harrison.

Persze. A kis George Harrison. John már találkozott vele. Alacsony kölyök vastag, bozontos hajjal, még csak tizennégy éves, nyolc hónappal fiatalabb Paulnál, és egy osztállyal alatta jár a liverpooli suliban.

Paul továbbra is fényezi neki a barátját. Elmondja Johnnak, hogy a kőkemény gitárképességein túl Little George még *menő* is. Menőn is öltözik, néha felháborítóan menőn, csak hogy bosszantsa a felnőtteket. „Felvágós”, ezzel a szóval jellemzi őt Paul.

– George túl fiatal – ragaszkodik a véleményéhez John.

– Elsőre nem bírtam őt – ismeri be később John. – George még Paulnál is fiatalabbnak tűnt, pedig Paul is kinézett vagy tíznek a babaarcával.

1958. február 6-án a Quarry Men a Wilson Hallban játszik, megosztva az estét az Eddie Clayton Skiffle Group-pal, ahol Clayton a szólógitáros, a dobosukat pedig Ringo Starrnak hívják.

A fellépés után John tiszteli George-ot.

– John azt mondta, ha úgy tudnék játszani, csatlakozhatnék hozzánk – emlékszik vissza később George.

Paul továbbra is biztatja George-ot:

– Gyerünk, George! Mutasd meg neki!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

George sikert arat a meghallgatáson.

– Eljátszottam nekik a *Rancheet* (sic!), mire azt mondta, hogy bevesz a bandába.

John elismeri, hogy George „több akkordot tudott, sokkal többet, mint mi”.

Még mindig kicsit szégyelli, amiért egy tizennégy évvel látják. De úgy okoskodik, hogy az erejük abban rejlik, hogy most már többen vannak.

– Most már hárman vagyunk – mondja.